

OSNOVNI SUD U PODGORICI, po sudiji Jeleni Vulović, odlučujući u pravnoj stvari tužioca Veska Kažića iz Podgorice, koga zastupa punomoćnik Dalibor Tomović, advokat iz Podgorice, protiv tuženog „Željeznička infrastruktura Crne Gore“ AD Podgorica, Trg Golotočkih žrtava br.13, koga zastupa punomoćnik Slavica Boljević, diplomirani pravnik na radu kod tuženog, radi poništaja odluke, nakon održane glavne javne rasprave, zaključene dana 02.10.2015. godine u prisustvu punomoćnika tužioca i zastupnika tuženog, dana 21.10.2015.godine, donio je

P R E S U D U

PONIŠTAVA SE kao nezakonita Odluka tuženog br.8820 od 18.11.2014. godine, kojom je tužilac oglašen odgovornim i izrečena mu je disciplinska mjera - novčana kazna u visini od 20% mjesечne zarade zaposlenog ostvarene u mjesecu u kome je odluka izrečena u trajanju od tri mjeseca.

OBAVEZUJE SE tuženi da tužiocu na ime materijalne štete - razlike u zaradi za tri mjeseca, i to za period od 01.11.2014. godine pa do 01.02.2015. godine, isplati iznos od 108,94 eura, sa zakonskom zateznom kamatom od dana presuđenja pa do isplate, u roku od 8 dana po pravosnažnosti presude.

OBAVEZUJE SE tuženi da tužiocu nadoknadi troškove postupka u iznosu od 855,31 eura, u roku od 8 dana po pravosnažnosti presude.

O b r a z l o ž e n j e

Tužilac je u tužbi, podnescima i riječi na raspravi, preko punomoćnika, u bitnom naveo da je kod tuženog zaposlen na neodređeno vrijeme, na radnom mjestu samostalni stručni saradnik za STU i zahtjeve operatera u sektoru za upravljanje i regulisanje saobraćaja - služba za saobraćajne poslove, te da je tuženi dana 02.10.2014. godine i 03.10.2014. godine pokrenuo disciplinske postupke protiv tužioca, koji su okončani donošenjem odluke br.8820 od 18.11.2014. godine, kojom je tužilac oglašen odgovornim i izrečena mu je disciplinska mjera - novčana kazna u visini od 20% mjesечne zarade ostvarene u mjesecu u kome je odluka izrečena, u trajanju od tri mjeseca, pri čemu navodi da je takva odluka tuženog nezakonita, nejasna, nepotpuna i kontradiktorna, i da su prilikom donošenja odluke učinjeni brojni propusti, da je dispozitiv odluke u suprotnosti sa obrazloženjem, odnosno da su razlozi o odlučnim činjenicama samo djelimično dati u obrazloženju pobijane odluke i isti su nejasni i međusobno protivrječni. Navodi da je tužiocu povrijeđeno pravo na odbranu jer mu nije data mogućnost da se prethodno upozna sa dokazima koje je disciplinski organ izveo na raspravi, iako je tužilac insistirao na dostavljanju tog dokaza - CD snimak je disciplinski organ prvo odbio da izvede, a zatim je taj dokaz izveo bez dostavljanja tužiocu na prethodno izjašnjenje - čime je povrijeđeno pravo tužioca na odbranu iz čl.42 st.2 Opštег kolektivnog ugovora (Sl. list CG br. 14/14), čl.37 Ustava Crne Gore i čl.6 st.3 tač.b Evropske konvencije o ljudskim pravima; a takođe navodi i da je tužiocu

onemogućeno da se brani davanjem završnih riječi. Tužilac je naveo i da je disciplinski organ postupak vodio primjenjujući odredbe Zakonika o krivičnom postupku, nazivajući zaposlenog „okrivljenim“, iako Opšti kolektivni ugovor ne predviđa primjenu ZKP-a na disciplinski postupak. Dalje je naveo da (tužilac) nije izvršio povredu radne dužnosti iz čl.12 tač.40 Pravilnika, a što potvrđuju i iskazi svjedoka Slavomira Trebješanina i Nataše Jovanović, a i sa CD snimka se ne vidi da je tužilac bilo koga uznemiravao, te da je tuženi odbio da na predlog tužioca sasluša svjedoka Danila Ajkovića, ne dajući valjane razloge za takvu odluku. U daljim navodima, istakao je da je (tužilac) oglašen odgovornim za povredu iz čl.12 tač.12 i 38 Pravilnika, na osnovu propisa koji je prestao da važi - Pravilnika iz 2002. godine, koji pravilnik je bio donešen za Željeznicu Crne Gore, a ne za tuženog, pa se njegove odredbe ne mogu primjenjivati na tužioca. Dalje je naveo da je dana 22.09.2014. godine bio u zgradu društva gdje radi i nije napuštao zgradu društva, koje činjenice se mogu utvrditi provjerom kamera, i provjerom sistema ulazaka i izlazaka sa posla, a tuženi je to odbio da uradi na disciplinskoj raspravi, a takođe i da se u sistemu evidencije EVIRAD uočavaju nelogičnosti, neispravnost rada sistema, po kojoj evidenciji je tužilac dva puta ulazio u zgradu tuženog, a ne vidi se kada je izašao između dva ulaza, pri čemu je na kamerama zabilježen ulazak tužioca u 11:44, a izlazak u 11:49, a po sistemu EVIRAD da je ušao u 12:03 a izašao u 12:10; međutim, navodi da upravo evidencija potvrđuje da je tužilac dana 22.09.2014. godine bio na poslu i da nije napuštao radno mjesto, a što se tiče dana 26.09.2014. godine - ne spori da je tužilac tog dana oko 12 časova bio na arhivi Društva radi predaje žalbe, ali smatra da EVIRAD toga dana nije radio pravilno, jer evidentirano vrijeme ulaza i izlaza se razlikuje od onoga što su zabilježile kamere. Istakao je da je povreda pravila postupka učinjena i u dijelu povrede objektivnog identiteta Zahtjeva za pokretanje disciplinskog postupka br.7392 od 02.10.2014. godine, budući da je tuženi u odluci dodao „bez posjedovanja propusnice“ a izostavio „uvidom u evidenciju o napuštanju radnog mesta“, a podnositelj zahtjeva nije mijenjao činjenični opis zahtjeva. Istakao je i da se iz dispozitiva rješenja ne može zaključiti na osnovu čega je odlučeno da se tužiocu izrekne jedinstvena novčana kazna, budući da se iz rješenja ne može utvrditi pojedinačna izrečena kazna za svaku pojedinačnu povredu radne dužnosti. Nadalje navodi da nijedan zapisnik nije potpisana od strane zapisničara, što je suprotno čl.40 st.6 Pravilnika o odgovornosti zaposlenih, te da na zapisniku od 10.11.2014. godine nije konstatovano da je zaposleni protiv koga se vodi postupak odbio da potpiše zapisnik, sa razloga što mu nije omogućeno davanje završne riječi, suprotno čl.40 st.5 Pravilnika. Takođe je naveo da je odluku donio nenadležan organ - odluku nije donio izvršni direktor već njegov pomoćnik za saobraćajne poslove - suprotno čl.48 st.1 Opšteg kolektivnog ugovora i čl.48 st.1 tač.11 Statuta željezničke infrastrukture AD Podgorica, pri čemu je izrazio sumnju u pogledu postojanja odluke o prenosu ovlašćenja izvršnog direktora na pomoćnika izvršnog direktora; istakao je da je odluka donijeta od strane nenadležnog lica, jer je ranije važeći Opšti kolektivni ugovor propisivao da se ovlašćenje može prenijeti za vođenje postupka i za izricanje mjera, dok sada važeći Opšti kolektivni ugovor predviđa da se može povjeriti samo vođenje postupka, čime je po mišljenju tužioca jasna namjera zakonodavca da isključi mogućnost da se prenese ovlašćenje za izricanje mjera u disciplinskom postupku. Naveo je da se dalje povrede postupka odnose na povrede čl.41 st.2 Pravilnika - odluka koja je donešena 10.11.2014. godine, dostavljena je zaposlenom 19.11.2014. godine, nakon proteka roka od 8 dana od dana

donošenja; i povrede čl.30 st.2 Pravilnika - poziv za raspravu nije sadržao posljedice neodazivanja pozivu. U daljem, tužilac je dodao da disciplinski postupak nije pokrenut od strane poslodavca, direktora ili izvršnog direktora, u formi pisanog akta, u smislu čl.38 st.1 i 2 Opštег kolektivnog ugovora, jer takav akt, odnosno odluka nikad nije donijeta od strane izvršnog direktora, a zatim, takav akt nikad nije dostavljen zaposlenom - tužiocu, u smislu stava 3 čl.38 Opštег kolektivnog ugovora. Posebno je dodao i da se, iz oba zahtjeva za pokretanje disciplinskog postupka, kao i iz uvoda ili izreke odluke, ne može utvrditi za koju povredu radne obaveze se tereti ovdje tužilac, jer ni Pravilnik o odgovornosti zaposlenih, a ni Pravilnik o izmjenama i dopunama Pravilnika o odgovornosti zaposlenih (treće izmjene i dopune) od novembra 2013. godine, ne sadrže u članu 12 tačku 38, kako je navedeno zahtjevom i odlukom; a sama povreda koja je stavljena na teret tužiocu se razlikuje u uvodu odluke u odnosu na njenu izreku, u uvodu odluke se disciplinski organ poziva na dva pravilnika, dok se u izreci iste poziva na samo jedan, i to Pravilnik o izmjenama i dopunama Pravilnika o odgovornosti zaposlenih, pa je uvod u suprotnosti sa daljom sadržinom odluke, kao i samim zahtjevom (oba zahtjeva) za pokretanje postupka, pa je na osnovu toga dalje naveo da su tužiocu time stavljene povrede radnih obaveza iz odredaba Pravilnika koje ne postoje, te da se i prilikom izricanja odluke tuženi poziva na članove Pravilnika o izmjenama i dopunama Pravilnika o odgovornosti zaposlenih, koji ili nijesu povezani sa izricanjem disciplinskih mjera, ili uopšte ne postoje. Zbog takve odluke je, kako navodi, pričinjena šteta tužiocu, pa je predložio da se Odluka tuženog br.8820 od 18.11.2014. godine, kojom je tužilac oglašen odgovornim i izrečena mu je disciplinska mjera - novčana kazna u visini od 20% mjesečne zarade zaposlenog ostvarene u mjesecu u kome je odluka izrečena u trajanju od tri mjeseca, poništi kao nezakonita; te da se, kako je precizirano podneskom od 31.07.2014. godine, tuženi obaveže da tužiocu na ime materijalne štete - razlike u zaradi za tri mjeseca, i to za period od 01.11.2014. godine pa do 01.02.2015. godine, isplati iznos od 108,94 eura, sa zakonskom zateznom kamatom od dospijeća svakog pojedinačnog mjesecnog iznosa, počev od 01.12.2014. godine, do dana isplate. Na ročištu glavne rasprave održanom 02.10.2015. godine, punomoćnik tužioca je precizirao tužbeni zahtjev u dijelu kamate na iznos glavnog duga od 108,94 eura, ističući da traži zakonsku zateznu kamatu od dana presuđenja pa do isplate.

U završnom izlaganju, punomoćnik tužioca je predložio da sud usvoji tužbeni zahtjev kako je isti preciziran podneskom od 31.07.2015. godine i kako je preciziran na ročištu glavne rasprave održanom 02.10.2015. godine u dijelu tražene kamate.

Troškove postupka je tražio na ime sastava tužbe, podneskaka, pristupa na ročištima, uvećano za dva zahtjeva po tarifnom broju 7 AT-a, po tarifnom broju 14 za započeti sat, kao i za troškove disciplinskog postupka i to uz uvećanje po tarifnom broju 1, tarifnom broju 14, sve uvećano za PDV, pri čemu je sudu dostavio rješenje o registraciji za PDV. Dana 05.10.2015. godine, punomoćnik tužioca je dostavio ovom sudu troškovnik na iznos od ukupno 3.216,72 eura

Tuženi je u odgovoru na tužbu, podnescima i riječi na raspravi u bitnom naveo da je tužba neblagovremena, jer je Opštim kolektivnim ugovorom propisano da protiv

konačne odluke disciplinskog organa zaposleni može pokrenuti spor pred nadležnim sudom u roku od 15 dana od dana dostavljanja odluke, međutim, opreza radi, osporio je osnov tužbenog zahtjeva u cijelosti, ističući da je Odluka br.8820 od 18.11.2014. godine donijeta na pravilan i zakonit način. Naveo je da je disciplinskom odlukom tužilac oglašen odgovornim zbog neopravdanog napuštanja radnog mesta, na način što dana 22.09.2014. godine nije zatečen na svom radnom mjestu, a nije imao popunjenu propusnicu što je utvrđeno prilikom vršenja kontrole prisutnosti zaposlenih na radu od strane kontrolora, čime je učinio povredu radne dužnosti iz čl.12 tač.38 Pravilnika o izmjenama i dopunama Pravilnika o odgovornosti zaposlenih (treće izmjene i dopune) od novembra 2013. godine - a iz izjave tužioca saslušanog na zapisniku dana 06.11.2014. godine proizilazi upravo da je učinio navedenu povredu. Pri tome je istakao, da okolnost da tužilac predmetnog dana nije bio na svom radnom mjestu proizilazi i iz Zapisnika o izvršenoj kontroli br.2-2-511 od 22.09.2014. godine, potписанog od strane tri kontrolora, kao i iz iskaza svjedoka-kontrolora Miroslava Radomana. Pojasnio je da je tužilac prilikom napuštanja radnog mesta bio dužan da se javi neposrednom rukovodiocu ili direktoru koji bi mu izdao propusnicu, čak i u slučaju da dolazi na arhivu Društva, jer se radi o dvije odvojene zgrade, bilo službeno ili privatno, u skladu sa čl.11 Pravilnika o korišćenju sistema evidencije radnog vremena ŽCG, i pojasnio je da je sektor u kome je tužilac zaposlen smješten u zgradi CDU-a (Centar za daljinsko upravljanje), a arhiva Društva se nalazi u drugoj zgradi i postoje odvojeni sistemi EVIRAD-a. Tuženi je naveo da Pravilnik o korišćenju sistema evidencije radnog vremena ŽCG nije stavljen van snage, već je isti poslije restrukturiranja Željeznice Crne Gore nastavio da se primjenjuje kod tuženog, budući da je tuženi jedan od pravnih sljedbenika Željeznice Crne Gore. U odnosu na odgovornost tužioca po Zahtjevu br.7567 - tuženi je naveo da je disciplinski organ nakon sprovedenog postupka utvrdio da je tužilac dana 26.09.2014. godine došao na posao sa zakašnjnjem, te da je u toku dana bez propusnice neopravданo - samovoljno i bez saglasnosti neposrednog rukovodioca napustio radno mjesto, te dolazio na arhivu Društva, čime je učinio povredu radne dužnosti iz čl.12 tač.12 i 38 Pravilnika o izmjenama i dopunama Pravilnika o odgovornosti zaposlenih (treće izmjene), a u odnosu na povredu iz čl.12 tač.40 Pravilnika - disciplinski organ je odgovornost tužioca utvrdio na osnovu Prijave o povredi radne obaveze br.6/514 od 02.10.2014. godine, Dopisa službe unutrašnje kontrole uz koji je dostavljen izvod iz sistema EVIRAD br.7327 od 01.10.2014. godine, Dopisa br.7311 od 30.09.2014. godine uz koji je dostavljen Izvještaj o remećenju procesa rada br.2-2-528. Dodao je da okolnost da je tužilac dana 26.09.2014. godine omotao proces rada na Centralnoj arhivi Društva, proizilazi iz izjave svjedoka Miroslava Radomana, što je potkrijepljeno snimkom sa CD-a. Pojasnio je da se uvidom u EVIRAD za dan 26.09.2014. godine zaključuje da je tužilac pomenutog dana došao na posao sa zakašnjnjem od deset minuta, te da je u toku dana napuštao zgradu CDU i ulazio u zgradu PG-Upravna zgrada, pri čemu je tačno da se iz EVIRAD-a za dan 26.09.2014. godine ne vidi izlazak tužioca iz zgrade CDU, ali to je iz razloga što tužilac prilikom izlaska iz zgrade CDU nije koristio svoju identifikacionu karticu, već je na neki drugi način izašao, što je u suprotnosti sa čl.6 Pravilnika o korišćenju sistema evidencije radnog vremena, zbog čega naglašava da je sistem EVIRAD-a predmetnog dana funkcionisao za sve zaposlene. Tuženi je dalje naveo da je radi ekonomičnosti postupka, na Zapisniku sa glavne rasprave od

06.11.2014. godine, spojio postupke utvrđivanja disciplinske odgovornosti tužioca po zahtjevima br.7392 i br.7567, te donio jednu odluku, te dalje izrekao jedinstvenu disciplinsku mjeru za povrede koje su tužiocu stavljenе na teret. U odnosu na navode tužioca da je u disciplinskom postupku nazvan „okrivljenim“, tuženi je ukazao da je članom 82 Pravilnika o odgovornosti zaposlenih propisano da će se na pitanja koja nijesu uređena Pravilnikom neposredno primjenjivati odredbe zakona, čime je tuženi imao pravo da primjenjuje odredbe Zakonika o krivičnom postupku, te da se u čl.33 Pravilnika takođe koristi termin okrivljeni. U odnosu na navode tužioca da mu je povrijeđeno pravo na odbranu jer mu nije data mogućnost da se prethodno upozna sa dokazima koje je disciplinski organ izveo na raspravi 10.11.2014. godine i jer mu je onemogućeno da se brani davanjem završnih riječi, tuženi je naveo da takve tvrdnje tužioca ne stoje, te da je mišljenja da nije bilo potrebe za odlaganje rasprave kako bi punomoćnik bio upoznat sa sadržinom CD-a, iz razloga što je CD pogledan na raspravi od 10.11.2014. godine u prisustvu punomoćnika tužioca i samog tužioca koji su se izjasnili na isti, i istakao je da je u disciplinskom postupku završne riječi dao punomoćnik ovdje tužioca i sam tužilac koji je u cijelosti prihvatio odbranu branioca, što proizilazi iz Zapisnika sa glavne rasprave od 10.11.2014. godine. Istakao je da je tužiocu dato pravo na završnu riječ i da ga je disciplinski organ više puta upozoravao da se drži povreda koje su mu stavljenе na teret, a ne drugih događaja, što tužilac nije htio da ispoštuje, iz kog razloga mu je disciplinski organ uskratio dalju riječ. Tuženi je dalje naveo da ne stoje navodi tužioca da mu je odluka dostavljena 19.11.2014. godine, već da je odluku tužiocu uručio 18.11.2014. godine - u roku od 8 dana donošenja, zatim i da su neosnovani navodi tužioca da je odluku donio nenadležni organ, jer shodno čl.39 st.2 Opšteg kolektivnog ugovora i čl.22 st.2 Pravilnika o odgovornosti zaposlenih - izvršni direktor može svoje ovlašćenje za vođenje disciplinskog postupka prenijeti na drugog zaposlenog, što je i učinio, i dodao da što se tiče poziva, da je poziv tužiocu dostavljen u skladu sa Pravilnikom o odgovornosti zaposlenih. U odnosu na navode tužioca da je pozvan da dâ izjavu povodom vršenja kontrole 22.09.2014. godine, tek nakon što je pokrenut disciplinski postupak, tuženi navodi da te tvrdnje nijesu tačne, već da je tužilac odbio da dâ izjavu 30.09.2014. godine, o čemu je sačinjen zapisnik, a disciplinski postupak je pokrenut nakon toga - dana 03.10.2014. godine (zahtjev za pokretanje disciplinskog postupka br.7567). Istakao je disciplinski postupak pokrenut u skladu sa važećim propisima koji regulišu postupak odgovornosti zaposlenih, shodno čl.95 Kolektivnog ugovora ŽICG AD Podgorica. Shodno čl.22 Pravilnika o odgovornosti zaposlenih i čl.39 Opšteg kolektivnog ugovora, izvršni direktor može svoje ovlašćenje za vođenje disciplinskog postupka i izricanje disciplinske mjere prenijeti na drugog zaposlenog, što je i učinio; zatim da, shodno čl.24 Pravilnika o odgovornosti zaposlenih, disciplinski postupak se može pokrenuti na zahtjev Odbora direktora, direktora sektora, rukovodioca službe, Predsjednika komisije za isleđenje vanrednog događaja i šefa stanice; a shodno čl.28 Pravilnika da disciplinski postupak počinje teći podnošenjem zahtjeva za pokretanje postupka, pa su prema tome neosnovane tvrdnje tužioca da ne postoji pisani akt o pokretanju postupka i da ga je donijelo neovlašćeno lice. Dodao je i da je tužiocu je Zahtjev za pokretanje disciplinskog postupka br.7392 od 02.10.2014. godine uručen 02.10.2014. godine, dok mu je Zahtjev za pokretanje disciplinskog postupka br.7567 od 03.10.2014. godine uručen dana 08.10.2014. godine. Posebno se izjasnio da se disciplinski organ se i u uvodu i u izreci odluke poziva na čl.12 tač.12,38 i

40 Pravilnika o izmjenama i dopunama Pravilnika o odgovornosti zaposlenih, iz novembra 2013. godine, tako da su neosnovani navodi tužioca da se povreda koja je stavljena na teret tužiocu razlikuje u uvodu odluke u odnosu na njenu izreku, i da povrede ne postoje u Pravilniku, pri čemu je tuženi pojasnio da se radi o grešci u kucanju, jer umjesto člana 12, kako stoji u odluci, treba da stoji član 2 Pravilnika o izmjenama i dopunama Pravilnika o odgovornosti zaposlenih, i smatra da to nije razlog koji bi odluku činio nezakonitom. Predložio je da sud odbaci tužbu kao neblagovremenu, ili da odbije tužbeni zahtjev u cijelosti kao neosnovan i potvrdi odluku br.8820 od 18.11.2014. godine kao zakonitu.

U završnom izlaganju, zastupnik tuženog je predložio da sud odbije tužbeni zahtjev kao neosnovan.

Nije tražio troškove postupka

Sud je na glavnoj raspravi u dokaznom postupku pročitao: odluku br.8820 od 18.11.2014. godine, zapisnik sa glavne rasprave održane dana 06.11.2014. godine povodom disciplinskog postupka protiv tužioca, zapisnik sa glavne rasprave održane 10.11.2014. godine povodom disciplinskog postupka protiv tužioca, Pravilnik o korišćenju sistema evidencije radnog vremena od septembra 2002. godine, sa odlukom o usvajanju Pravilnika br.651/5 od 25.09.2002. godine, dopis rukovodioca službe unutrašnje kontrole tuženog upućen disciplinskom organu br.8541 od 10.11.2014. godine povodom dostave video zapisa, obavještenje izvršnog direktora tuženog br.3177 od 14.04.2014. godine, zapisnik o izvršenoj kontroli br.2-2-511 od 22.09.2014. godine, prijavu o povredi radne obaveze br.6/514 od 02.10.2014. godine, izvještaj o remećenju procesa rada br.2-2-528 od 30.09.2014. godine sa propratnim aktom br.7311 od 30.09.2014. godine, podaci EVIRAD-a na ime tužioca od 26.09.2014. godine sa propratnim aktom br.7327 od 01.10.2014. godine koji je upućen direktoru sektora za upravljanje i regulisanje saobraćaja od strane rukovodioca službe unutrašnje kontrole, zahtjev za pokretanje disciplinskog postupka br.7567 od 03.10.2014. godine, dopis rukovodioca službe za IT upućen direktoru sektora za pravne i opšte poslove tuženog br.1888 od 18.03.2015. godine, dopis direktora sektora za finansije tuženog upućen direktoru sektora za pravne i opšte poslove br.1899 od 19.03.2015. godine sa obračunskim listama - zaradama tužioca za novembar i decembar 2014. godine i januar 2015. godine, obračunske liste - zarade tužioca za novembar 2014. godine, za decembar 2014. godine i januar 2015. godine, rješenje o prenosu ovlašćenja za vođenje disciplinskog postupka i izricanje disciplinskih mjera br.7400 od 01.10.2014. godine, zahtjev za pokretanje disciplinskog postupka br.7392 od 02.10.2014. godine, zahtjev za pokretanje disciplinskog postupka br.7567 od 03.10.2014. godine, ovlašćenje br.9076 od 30.08.2013. godine, izvod iz knjige pošte S-45 Željezničke infrastrukture Crne Gore AD Podgorica; izvršio uvid u: kopiju izvoda iz djelovodne knjige o prijemu pošte koja se vodi kod tuženog, povratnicu povodom pošiljke upućene advokatu Daliboru Tomoviću, Pravilnik o izmjenama i dopunama Pravilnika o odgovornosti zaposlenih od novembra 2013. godine sa odlukom o donošenju Pravilnika o izmjenama i dopunama Pravilnika o odgovornosti zaposlenih br.11780/6 od 17.11.2013. godine, formu propusnice, evidenciju o ulascima i izlascima sa posla na ime tužioca za cijeli

septembar mjesec 2014. godine sa propratnim aktom rukovodioca službe unutrašnje kontrole upućenim direktorici sektora za pravne i opšte poslove, Pravilnik o odgovornosti zaposlenih od januara 2009. godine, izvršio uvid u CD snimak spornog događaja od 26.09.2014. godine; saslušao tužioca u svojstvu parnične stranke, saslušao svjedoke Miroslava Radomana, Rista Stankovića i Danila Ajkovića.

Sud je na ročištu glavne rasprave 24.06.2015. donio rješenje da se neće izvoditi dokaz vještačenjem po vještaku finansijske struke, imajući u vidu da isto nije potrebno za odlučivanje u ovoj pravnoj stvari, iz razloga što visina tužbenog zahtjeva nije ni sporna među strankama, budući da stranke nijesu imale primjedbi na pročitane obračunske liste - zarade tužioca za novembar 2014. godine, decembar 2014. godine i januar 2015. godine, u skladu sa kojim obračunom je tužilac i precizirao zahtjev.

Saslušan u svojstvu parnične stranke, tužilac Kažić Vesko je u bitnom naveo da, što se tiče 22.09.2014. godine - čitavog dana je bio u zgradi i nije napuštao radno mjesto, tog dana je ostao i poslije radnog vremena nekih 50 minuta, što se vidi iz evidencije EVIRAD-a, jer je toga dana kucao žalbu na odbijanje dostavljanja informacija Agenciji za zaštitu ličnih podataka, tj. tog dana je pripremao dokumentaciju za Vrhovno državno tužilaštvo, odnosno za podnošenje krivične prijave. Naglasio je da tog dana uopšte nije napuštao zgradu, već je bio u drugoj prostoriji, ali u istoj zgradi. Takođe je rekao da, kada je pokrenut disciplinski postupak, da su ga tek tada pitali da dâ izjavu, što je odbio, rekavši da će izjavu dati u disciplinskom postupku. Što se tiče 26.09.2014. godine - tužilac je naveo da je otišao u arhivu tuženog da preda žalbu Agenciji za zaštitu podataka, te da je žalbu pokušao u više navrata da preda, ali toga dana je bila prisutna Akcija za ljudska prava preko Danila Ajkovića, kada nijesu htjeli da prihvate da preda poštu na arhivu. Tog dana je više puta ulazio i izlazio iz zgrade do arhive koja se nalazi u susjednoj zgradi, navodeći da je u arhivi bio vrlo kulturni i poslovan, i da je sa njim u arhivi bio Danilo Ajković - predstavnik Akcije za ljudska prava. Istakao je da tog dana nije izlazio iz zgrade, osim do arhive koja se nalazi u susjednoj zgradi, što je sve u okviru njegovog radnog mesta. Naveo je da je u disciplinskom postupku izjavio da je dana 22.09.2014. godine bio na arhivi, a da je zapravo mislio na dan 26.09.2014. godine, jer je pobrkao ta dva dana. Tvrdi da mu u disciplinskom postupku nijesu dali da iznese svoje završno izlaganje, iz kog razloga nije htio da potpiše zapisnik. Kritične prilike nije imao propusnicu da ode do arhive, niti je, kako navodi, znao da uopšte postoji propusnica, jer ima EVIRAD evidenciju.

Cijeneći navode stranaka i provedene dokaze u smislu čl.9 Zakona o parničnom postupku - savjesnom i brižljivom ocjenom svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, kao i na osnovu rezultata cijelokupnog postupka, sud je odlučio kao u izreci presude, a ovo iz sljedećih razloga:

Među strankama nije sporno da je tužilac zaposlen kod tuženog, kao ni da je protiv tužioca vođen disciplinski postupak u kojem je donešena Odluka tuženog br.8820 od 18.11.2014. godine, kojom je tužilac oglašen odgovornim za povrede radnih obaveza iz čl.12 tačka 38, te iz čl.12 tač.12, 38 i 40 Pravilnika o izmjenama i dopunama Pravilnika o odgovornosti zaposlenih od novembra 2013. godine, zbog čega mu je izrečena

novčana kazna u visini od 20% mjesecne zarade zaposlenog ostvarene u mjesecu u kome je odluka izrečena u trajanju od tri mjeseca.

Među strankama je sporna zakonitost navedene Odluke tuženog br.8802 od 18.11.2014. godine, i postupka koji je prethodio donošenju iste.

Ispitujući zakonitost pobijane odluke tuženog, sud je pošao od odredbi Zakona o radu i Opštег kolektivnog ugovora, koji propisi regulišu spornu materiju, i kojima se uređuju prava, obaveze i odgovornosti iz radnog odnosa.

Članom 124 Zakona o radu u st.1 je propisano da je zaposleni dužan da se na radu pridržava obaveza propisanih zakonom, kolektivnim ugovorom i ugovorom o radu, a u st.4 da zaposleni odgovara za povredu radne obaveze koja je u vrijeme izvršenja bila utvrđena kolektivnim ugovorom i ugovorom o radu; stavom 5 istog člana navedeno je da se pokretanje i vođenje postupka za povredu radnih obaveza i druga pitanja od značaja za zaštitu radne discipline bliže uređuju kolektivnim ugovorom i ugovorom o radu. Članom 125 Zakona o radu navedene su mjere za povrede radnih obaveza, pa je stavom 1 ovog člana propisano da se za povrede radnih obaveza zaposlenom može izreći jedna od sljedećih mjer: 1) novčana kazna, 2) prestanak radnog odnosa; dok je stavom 2 ovog člana propisano da se novčana kazna može izreći za lakše povrede radnih obaveza, u skladu sa kolektivnim ugovorom i ugovorom o radu u visini do 20% mjesecne zarade zaposlenog ostvarene u mjesecu u kome je odluka izrečena, u trajanju od jednog do tri mjeseca. Članom 126 Zakona o radu predviđeno je da odluku o izrečenoj mjeri za povredu radne obaveze donosi nadležni organ poslodavca, odnosno poslodavac. Članom 127 istog Zakona navedeno je da se protiv odluke za izricanje mjeru iz čl.125 zakona može pokrenuti postupak pred nadležnim sudom, u roku od 15 dana od dana dostavljanja odluke. U članu 134 Zakona o radu koji se odnosi na naknadu štete zaposlenom, u stavu 1 navedeno je da ako zaposleni pretrpi povredu ili štetu na radu ili u vezi sa radom poslodavac je dužan da mu nadoknadi štetu, dok je u stavu 3 navedeno da ako se naknada štete ne ostvari u skladu sa stavom 2 ovog člana (utvrđivanje od strane komisije koju obrazuje poslodavac), o šteti odlučuje nadležni sud.

Odjeljak br. V Opštег kolektivnog ugovora (čl.35 do čl.50) odnosi se na disciplinsku odgovornost, i u tom odjeljku su navedene povrede radnih obaveza (čl.36 - lakše povrede i čl.37 - teže povrede), i disciplinski postupak: pokretanje i vođenje postupka (čl.38 do čl.47), donošenje odluke (čl.48 i 49) i mogućnost pobijanja odluke (čl.50).

Članom 38 Opštег kolektivnog ugovora u stavu 1 i 2 propisano je da disciplinski postupak pokreće poslodavac, odnosno direktor ili izvršni direktor (nadležni organ), na osnovu zahtjeva koji može podnijeti svaki zaposleni ili saznanjem da je učinjena povreda radne obaveze; i da se disciplinski postupak pokreće pisanim aktom, koji sadrži naročito: lično ime zaposlenog, radno mjesto na koje je raspoređen, opis i vremenski okvir povrede radne obaveze i dokaze koji ukazuju na povredu radne obaveze.

U čl.39 st.2 Opšteg kolektivnog ugovora navedeno je da nadležni organ poziv za raspravu dostavlja podnosiocu zahtjeva, zaposlenom protiv koga se pokreće postupak,

sjedocima (ako ih ima) i predstavniku sindikalne organizacije čiji je zaposleni član, najkasnije osam dana prije zakazivanja glavne rasprave. Stavom 3 istog člana propisano je da nadležni organ vođenje disciplinskog postupka može povjeriti stručnom licu iz administracije poslodavca ili trećem licu (ovlašćeno lice), a u stavu 4 da se punomoćje o povjeravanju vođenja disciplinskog postupka mora dostaviti u pisanoj formi i isto deponovati u spise predmeta.

U čl.42 st.2 Opštег kolektivnog ugovora navedeno je da zaposlenom mora biti omogućeno izjašnjavanje u postupku. Članom 46 Opštег kolektivnog ugovora propisano je da po završenom dokaznom postupku nadležni organ ili ovlašćeno lice daje riječ zaposlenom, zastupniku, odnosno braniocu, i da zaposleni protiv koga se vodi disciplinski postupak ima pravi da se izjasni da li prihvata odbranu zastupnika, odnosno branioca. Članom 47 Opštег kolektivnog ugovora opisan je način vođenja zapisnika u toku rasprave: u st.1 ovog člana navedeno je šta treba da sadrži zapisnik, a u st.2 da zapisnik potpisuje nadležni organ, odnosno ovlašćeno lice, zaposleni protiv koga se vodi postupak, odnosno zastupnik i zapisničar.

U čl. 48 st. 1, 2 i 3 Opštег kolektivnog ugovora predviđeno je da po sprovedenom postupku nadležni organ donosi odluku, da odluka sadrži: uvod, izreku, obrazloženje i pouku o pravnom lijeku, da se odlukom zaposleni može oglasiti odgovornim uz izricanje disciplinske mjere, a u st. 6 da je nadležni organ dužan da odluku dostavi zaposlenom, odnosno njegovom braniocu ako ga ima, predstavniku sindikata koji je učestvovao u postupku, najkasnije u roku od osam dana od dana donošenja iste. Članom 50 Opštег kolektivnog ugovora navedeno je da je odluka nadležnog organa konačna i da zaposleni protiv iste može porenuti postupak pred nadležnim sudom, u roku od 15 dana od dana dostavljanja odluke.

Dakle, imajući u vidu označene propise - Zakon o radu i Opšti kolektivni ugovor, koji su obavezujući za tuženog kao poslodavca pri vođenju disciplinskog postupka i donošenju odluke, sud je u skladu sa tim propisima ispitivao da li su u donošenju pobijane odluke učinjene povrede koje bi činile odluku nezakonitom.

Prije svega, sud je utvrdio da je tužba blagovremena, tako da ne stoje navodi tuženog koje je iznosio u odgovoru na tužbu i tokom postupka da je tužba neblagovremena. Sud je iz kopije izvoda iz djelovodne knjige o prijemu pošte koja se vodi kod tuženog, u koju je izvršio uvid, utvrdio da je tužilac pobijanu odluku primio dana 18.11.2014. godine, a iz povratnice povodom pošiljke upućene advokatu Daliboru Tomoviću, u koju je izvršen uvid, sud je utvrdio da je advokat Dalibor Tomović, branilac tužioca u disciplinskom postupku, odluku primio dana 19.11.2014. godine. Imajući u vidu da je navedena tužba predata na poštu dana 04.12.2014. godine, koji se danima smatrati danom predaje sudu, u smislu čl.109 st.2 ZPP-a, tužba je blagovremena jer je podnesena u ostavljenom roku od 15 dana od dana prijema odluke, u skladu sa čl.50 st.2 Opštег kolektivnog ugovora, i u skladu sa čl.127 Zakona o radu.

Zakonitost disciplinskog postupka i odluke koja je njime rezultirala, sud je ispitivao redom, najprije analizirajući pokretanje disciplinskog postupka, zatim vođenje i tok postupka, i konačno, analizirajući pobijanu odluku.

Disciplinski postupak protiv tužioca pokrenut je aktima tuženog, i to: Zahtjevom za pokretanje disciplinskog postupka br.7392 od 02.10.2014. godine i Zahtjevom za pokretanje disciplinskog postupka br.7567 od 03.10.2014. godine, oba potpisana od strane Vujović Predraga. Imajući u vidu prethodno citirane odredbe Opštег kolektivnog ugovora, po kojima disciplinski postupak pokreće poslodavac, odnosno direktor ili izvršni direktor, na osnovu zahtjeva koji može podnijeti svaki zaposleni ili saznanjem da je učinjena povreda radne obaveze, to ovakvi Zahtjevi nijesu akti, kojima se u smislu odredbi Opštег kolektivnog ugovora može pokrenuti disciplinski postupak, na šta osnovano ukazuje tužilac. Takav disciplinski postupak nije pokrenut od strane ovlašćenog lica, niti u propisanoj formi. Navodi tuženog da je disciplinski postupak pokrenut u skladu sa odredbama Kolektivnog ugovora ŽICG AD Podgorica, i Pravilnika o odgovornosti zaposlenih, ukazujući na odredbe članova 22, 24 i 28 tog Pravilnika, ne mogu se prihvati, jer propisi na koje se poziva tuženi, nijesu usklađeni sa Opštim kolektivnim ugovorom, u dijelu pokretanja postupka; pa uprkos činjenici da je postupak pokrenut u skladu sa odredbama Pravilnika, isti nije pokrenut u skladu sa odredbama Opštег kolektivnog ugovora, kao obavezujućeg propisa za poslodavce i zaposlene. Ovo posebno imajući u vidu citiranu odredbu čl.124 st.5 Zakona o radu, u kojoj je navedeno da se pokretanje i vođenje postupka za povredu radnih obaveza i druga pitanja od značaja za zaštitu radne discipline bliže uređuju kolektivnim ugovorom i ugovorom o radu. Dakle, ne postoji mogućnost izlaska van granica Opštег kolektivnog ugovora, koji na decidan način kao nadležnog organa za pokretanje disciplinskog postupka označava poslodavca, direktora, odnosno izvršnog direktora; pa time Pravilnikom tuženog ne može biti označeno drugo lice kao nadležno za pokretanje disciplinskog postupka protiv zaposlenih.

Dalja povreda disciplinskog postupka ogleda se u tome što je disciplinski postupak vođen od strane neovlašćenog lica, i što je isto neovlašćeno lice donijelo odluku u disciplinskom postupku, u smislu prethodno navedenih odredbi čl.39 i čl.48 Opštег kolektivnog ugovora. Naime, kao disciplinski organ u predmetnom disciplinskom postupku, na zapisnicima o disciplinskoj raspravi i u odluci, označen je Slobodan Kumburović, međutim, iako se i u zapisnicima i u odluci navodi da isti postupa po ovlašćenju br.9076 od 30.08.2013. godine, sud je upravo čitanjem ovog ovlašćenja u dokaznom postupku, utvrdio da je punomoćje dato od strane izvršnog direktora tuženog Slobodanu Kumburoviću, i odnosi se na potpisivanje svih podnesaka vezanih za poslove iz nadležnosti Sektora za upravljanje i regulisanje saobraćaja. Takvo punomoćje nije valjan akt za vođenje disciplinskog postupka u smislu čl.39 Opštег kolektivnog ugovora, pa je sud zaključio da je postupak vođen od strane neovlašćenog lica, što čini ovaj postupak nezakonitim. Budući da je odluku u disciplinskom postupku donio takođe Slobodan Kumburović, a posebno imajući u vidu čl.48 st.1 Opštег kolektivnog ugovora, po kojoj „po sprovedenom postupku nadležni organ donosi odluku“ kao i čl.38 Opštег kolektivnog ugovora, iz koga proizilazi da se „u daljem tekstu: nadležni organ“ odnosi na poslodavca, odnosno direktora ili izvršnog direktora, to je i

pobjijana odluka donešena od strane nенадлеžnog organa, na šta osnovano ukazuje tužilac, što takvu odluku tuženog čini nezakonitom.

U Zahtjevima za pokretanje disciplinskog postupka protiv tužioca (br.7392 od 02.10.2014. godine i br.7567 od 03.10.2014. godine), koji, kako je već prethodno navedeno, nijesu valjni akti za pokretanje disciplinskog postupka, tužiocu su stavljenе na teret povrede radne dužnosti iz čl.12 tač.38 i iz čl.12 tač.12, 38 i 40 Pravilnika o izmjenama i dopunama Pravilnika o odgovornosti zaposlenih (treće izmjene i dopune) od novembra 2013. godine. U uvodu Odluke navedeno je da je disciplinski organ rješavao po Zahtjevima za pokretanje disciplinskog postupka (br.7392 od 02.10.2014. godine i br.7567 od 03.10.2014. godine), zbog povreda radne dužnosti iz čl.12 tač.12, 38 i 40 Pravilnika o odgovornosti zaposlenih i Pravilnika o izmjenama i dopunama Pravilnika o odgovornosti zaposlenih (treće izmjene i dopune) od novembra 2013. godine. U izreci odluke, tužilac se oglašava odgovornim za povrede radne dužnosti iz čl.12 tač.38 i iz čl.12 tač.12, 38 i 40 Pravilnika o izmjenama i dopunama Pravilnika o odgovornosti zaposlenih (treće izmjene i dopune) od novembra 2013. godine. Dakle, kao što tužilac osnovano navodi, sama povreda koja je stavljenа na teret tužiocu se razlikuje u uvodu odluke u odnosu na njenu izreku, u uvodu odluke se disciplinski organ poziva na dva pravilnika, dok se u izreci iste poziva na samo jedan, pa je uvod u suprotnosti sa daljom sadržinom odluke, kao i samim zahtjevima za pokretanje postupka, što po nalaženju ovog suda odluku disciplinskog organa čini nerazumljivom. Takođe, nije jasno na koji tačno od dva pravilnika se poziva disciplinski organ. Osim toga, što takođe osnovano ukazuje tužilac, neke od odredbi Pravilnika na koje se poziva disciplinski organ, ne postoje. Naime, čl.12 Pravilnika o odgovornosti zaposlenih se odnosi na teže povrede radnih obaveza, i ne sadrži tačku 38, kao ni tačku 40, jer isti sadrži ukupno 25 tačaka, dok čl.12 Pravilnika o izmjenama i dopunama Pravilnika o odgovornosti zaposlenih (treće izmjene i dopune) od novembra 2013. godine glasi „U članu 46 stav 1 iza tačke 3 dodaje se nova tačka koja glasi: „Ako je protiv zaposlenog pokrenut postupak zbog krivičnog djela korupcije“.“ Dakle, nije jasno koje su to povrede tužiocu stavljenе na teret, i za koje je oglašen odgovornim u disciplinskom postupku. Sud je cijenio navode tuženog da se radi o grešci u kucanju, jer umjesto člana 12, kako stoji u odluci, treba da stoji član 2 Pravilnika o izmjenama i dopunama Pravilnika o odgovornosti zaposlenih, pri čemu tuženi smatra da to nije razlog koji bi odluku činio nezakonitom, međutim, imajući u vidu da nije postojalo rješenje o ispravci odluke, to sud nije mogao sa sigurnošću da utvrди da li se radi o omašci u kucanju u čak 5 pismena (Zahtjev br.7392, Zahtjev br.7567, Zapisnik o disciplinskoj raspravi od 06.11.2014. godine, Zapisnik o disciplinskoj raspravi od 10.11.2014. godine, i Odluka br.8820 od 18.11.2014. godine), pa nije mogao ni utvrditi koje su povrede radnih obaveza stavljenе na teret tužiocu, i za koje povrede radnih obaveza je oglašen odgovornim. Takođe, disciplinski organ se u izreci presude poziva na članove 14, 15, 18, 19 st.1, 32, 35, 36, 41, 43 i 44 Pravilnika o izmjenama i dopunama Pravilnika o odgovornosti zaposlenih, a sud je utvrdio da se navedeni čl.14 odnosi na izmjenu ranijeg člana 53 Pravilnika o odgovornosti zaposlenih; čl.15 odnosi se na izmjenu ranijeg člana 84 Pravilnika o odgovornosti zaposlenih; dok ostali članovi ne postoje, imajući u vidu da Pravilnik o izmjenama i dopunama Pravilnika o odgovornosti zaposlenih sadrži 16 članova. Prema tome, osnovano je ukazao tužilac da

se disciplinski organ prilikom izricanja odluke poziva na članove Pravilnika o izmjenama i dopunama Pravilnika o odgovornosti zaposlenih, koji ili nijesu povezani sa izricanjem disciplinskih mjera, ili uopšte ne postoje. Navedeno, pored prethodno izloženog, pobijanu Odluku tuženog čini nezakonitom.

Sud se uočio i druge povrede postupka u disciplinskom postupku protiv tužioca, kao i postupanje tuženog u skladu sa propisima u pojedinim segmentima postupka (pod uslovom ako bi disciplinski postupak bio pokrenut od strane nadležnog organa i vođen od strane ovlašćenog lica), osvrćući se na ostale navode tužioca i tuženog, međutim, sve to, imajući u vidu prethodno izloženo, nije moglo uticati na drugačije presuđenje u ovoj pravnoj stvari:

Prije svega, za ukazati je tužiocu da ne stoje navodi da poziv za raspravu u disciplinskom pozivu nije sadržao posljedice neodazivanja pozivu, i da su time prekršene odredbe čl.30 st.2 Pravilnika o odgovornosti zaposlenih (ŽICG), jer je isti pristupio zajedno sa braniocem na glavnu raspravu u disciplinskom postupku održanu 06.11.2014. godine, dakle ima se smatrati da je uredno obaviješten, te da nijesu ni nastupile posljedice neodazivanja pozivu. Na glavnoj raspravi u disciplinskom postupku, održanoj dana 10.11.2014. godine, konstatovano je prisustvo tužioca i njegovog punomoćnika, a pri činjenici da su o terminu održavanja tog ročišta obaviješteni na prethodnom ročištu (06.11.2014. godine), i u tom slučaju se smatra da je tužilac-zaposleni uredno obaviješten.

Nadalje, o raspravi u disciplinskom postupku sačinjen je zapisnik, što je disciplinski organ u obavezi da učini, imajući u vidu prethodno označenu odredbu čl.47 Opštег kolektivnog ugovora, te odredbu čl.40 Pravilnika o odgovornosti zaposlenih ŽICG. Međutim, iako je to predviđeno navedenim propisima, disciplinski organ nije u cijelosti postupio u skladu sa označenim odredbama, jer zapisnici o raspravi (zapisnik od 06.11.2014. godine i zapisnik od 10.11.2014. godine) nijesu potpisani od strane zapisničara, a što je sud utvrdio iz zapisnika sa glavne rasprave održane dana 06.11.2014. godine i dana 10.11.2014. godine povodom disciplinskog postupka protiv tužioca. U tome se ogleda još jedna povreda pravila disciplinskog postupka, na šta osnovano ukazuje tužilac. Takođe, zapisnik o raspravi održanoj dana 10.11.2014. nije potписан od strane zaposlenog-tužioca, a razlog odbijanja potpisivanja zapisnika nije zapisnički konstatovan, kao što je predviđeno stavom 5 člana 40 Pravilnika o odgovornosti zaposlenih ŽICG.

Ne stoje navodi tužioca da mu je postupanjem disciplinskog organa povrijeđeno pravo na odbranu u smislu da mu nije data mogućnost da se prethodno upozna sa dokazom provedenim na disciplinskoj raspravi - CD snimkom, imajući u vidu da se tužilac, tj. njegov punomoćnik odmah po izvršenom uvidu u CD snimak u disciplinskom postupku izjasnio, što je zapisnički i konstatovano: „ima primjedbi na danas nedostavljeni dokaz u cilju provjere autentičnosti istog i pripreme odbrane“, što je sud utvrdio iz zapisnika sa glavne rasprave održane 10.11.2014. godine povodom disciplinskog postupka protiv tužioca. Kod takvog stanja stvari, disciplinski organ tuženog je omogućio tužiocu da se izjasni u postupku, dakle, postupao je u skladu sa čl.42 st.2 Opšteg kolektivnog

ugovora, a posebno pri činjenici da je disciplinski postupak hitan (čl.39 st.1 Opštег kolektivnog ugovora) i da se rasprava može odložiti samo ako iz opravdanih razloga nijesu prikupljeni relevantni dokazi ili ako je neophodno prisustvo svjedoka za tok rasprave (čl.43 st.1 Opštег kolektivnog ugovora), iz kog razloga, po mišljenju ovog suda, disciplinski organ nije povrijedio propise kada nije odložio raspravu radi eventualnog drugog izjašnjenja tužioca na provedeni dokaz. Nadalje, ne stoje ni navodi tužioca da mu je povrijeđeno pravo na odbranu onemogućavanjem (od strane disciplinskog organa) na davanje završnih riječi u disciplinskom postupku, upravo imajući u vidu da je punomoćnik-branilac tužioca u disciplinskom postupku dao završne riječi, te da je tužilac u disciplinskom postupku izjavio da usvaja odbranu branioca, dopunjajući istu, a što je sud utvrdio iz zapisnika sa glavne rasprave održane 10.11.2014. godine povodom disciplinskog postupka protiv tužioca. Time je disciplinski organ tuženog postupio u skladu sa prethodno označenom odredbom čl.46 Opštег kolektivnog ugovora. Sud je analizirao i postupak disciplinskog organa tuženog u smislu navoda tužioca da disciplinski organ nije dao valjane razloge kada je odbio da proveđe dokaz saslušanjem svjedoka Ajković Danila, međutim, sud je našao da u tom dijelu nije učinjena povreda postupka, budući da je disciplinski organ naveo da „predloženi dopunski dokazi nisu od uticaja na utvrđivanje činjeničnog stanja i da su izvedeni dokazi dovoljni za donošenje odluke“, čime je dao valjane razloge.

Sud se dalje osvrnuo na navode tužioca da je povreda pravila postupka učinjena i u dijelu povrede objektivnog identiteta Zahtjeva za pokretanje disciplinskog postupka br.7392 od 02.10.2014. godine, jer je tuženi u odluci dodao riječi „bez posjedovanja propusnice“ a izostavio „uvidom u evidenciju o napuštanju radnog mjesta“, a podnositelj zahtjeva nije mijenjao činjenični opis zahtjeva, pa je našao da u tom dijelu nije učinjena povreda postupka, i da činjenica da je disciplinski organ korigovao činjenični opis u skladu sa provedenim dokazima, ne znači nužno povredu objektivnog identiteta Zahtjeva za pokretanje disciplinskog postupka.

Za ukazati je i da, imajući u vidu čl.125 st.1 i 2 Zakona o radu, te čl.48 st.3 Opštег kolektivnog ugovora, da disciplinski organ nije u obavezi da prethodno pojedinačno utvrđuje disciplinsku mjeru za svaku povedu radne obaveze, kao što bi se prethodno utvrđivale kazne u krivičnom postupku, već je označenim članom Zakona o radu predviđeno „za povrede radnih obaveza zaposlenom se može izreći jedna od sljedećih mjer“ i „novčana kazna može se izreći za lakše povrede radnih obaveza...“. Međutim, propisi koji regulišu disciplinski postupak ne poznaju izraz „jedinstvena disciplinska mjeru“, pa je time u izreci pobijane odluke riječ „jedinstvena“ suvišna.

Dalje, ne stoje ni navodi tužioca da se povreda postupka ogleda i u tome da je odluka koja je donešena 10.11.2014. godine, zaposlenom dostavljena 19.11.2014. godine, jer je sud iz kopije izvoda iz djelovodne knjige o prijemu pošte koja se vodi kod tuženog, u koju je izvršio uvid, utvrdio da je tužilac pobijanu odluku primio dana 18.11.2014. godine, dakle u roku od 8 dana od dana donošenja u smislu čl.48 st.6 Opštег kolektivnog ugovora, odnosno čl.41 st.2 Pravilnika o odgovornosti zaposlenih ŽICG.

Ne stoje ni navodi tužioca da je isti oglašen odgovornim na osnovu propisa koji je prestao da važi - Pravilnika iz 2002. godine - Pravilnika o korišćenju sistema evidencije radnog vremena Željeznice Crne Gore, imajući u vidu da taj Pravilnik nije stavljen van snage, već je isti poslije restrukturiranja Željeznice Crne Gore nastavio da se primjenjuje kod tuženog, budući da je tuženi jedan od pravnih sljedbenika Željeznice Crne Gore, posebno uz činjenicu da se disciplinski organ, u oglašavanju tužioca odgovornim, nije pozivao na Pravilnik o korišćenju sistema evidencije radnog vremena.

Valja napomenuti da se sud nije bavio pitanjem utvrđivanja disciplinske odgovornosti tužioca. No, nezavisno od toga, iz Zahtjeva za pokretanje disciplinskog postupka (br.7392 i br.7567), kao ni iz Odluke tuženog (br.8220) se ne može ni utvrditi koja je povreda radne obaveze stavljena tužiocu na teret u disciplinskom postupku, kao što je već prethodno obrazloženo. Ovo posebno pri okolnosti da Zahtjevi za pokretanje disciplinskog postupka protiv tužioca ne predstavljaju valjan inicijalni akt za utvrđivanje disciplinske odgovornosti tužioca; dalje i da je disciplinski postupak vođen od strane neovlašćenog lica, te i da odluku nije donio nadležni organ, kao što je, takođe, prethodno obrazloženo. U tom smislu, sud je cijenio iskaze svjedoka Miroslava Radomana, Rista Stankovića i Danila Ajkovića, ali isti nijesu mogli uticati na drugačije presuđenje u ovoj pravnoj stvari, imajući u vidu da su se izjašnjavali isključivo na okolnosti događaja zbog kojih je pokrenut sporni disciplinski postupak protiv tužioca.

Imajući u vidu sve prethodno izloženo, sud je našao da Odluku tuženog br.8820 od 18.11.2014. godine treba poništiti kao nezakonitu.

Tužilac je takođe tražio da se tuženi obaveže da na ime naknade materijalne štete, na ime razlike u zaradi za tri mjeseca, i to za period od 01.11.2014. godine pa do 01.02.2015. godine, tužiocu isplati iznos od 108,94 eura, sa zakonskom zateznom kamatom od presuđenja do isplate. Imajući u vidu da je tužilac pretrpio materijalnu štetu koja se ogleda u izvršenju mjere - novčane kazne iz pobijane odluke koja je, kao što je već utvrđeno, nezakonita, a što je sud utvrdio iz obračunskih listi - zarada tužioca za novembar 2014. godine, decembar 2014. godine i januar 2015. godine, to je sud našao da tužiocu pripada tražena naknada materijalne štete, shodno čl.134 Zakona o radu. Visinu materijalne štete, sud je utvrdio upravo iz obračunskih listi - zarada tužioca za novembar 2014. godine, decembar 2014. godine i januar 2015. godine, budući da stranke na navedene obračunske liste nijesu imale primjedbi, te da tako obračunata visina nije sporna među strankama. Na dosuđeni iznos glavnog potraživanja, tužiocu pripada tražena zakonska zatezna kamata od dana presuđenja pa do konačne isplate, shodno čl.284 Zakona o obligacionim odnosima.

Sud je cijenio i ostale provedene dokaze u postupku, ali je našao da isti nijesu od uticaja na drugačiju odluku u ovoj pravnoj stvari.

Odluku o troškovima postupka, sud je donio na osnovu čl.152 st.1 i čl.161 Zakona o parničnom postupku, imajući u vidu da je tužilac u cijelosti uspio u sporu. Troškovi se odnose na sastav tužbe od strane kvalifikovanog punomoćnika - advokata u iznosu od 125,00 eura - shodno tarifnom broju 6 tačka 11 Advokatske tarife; na zastupanje na 4

održana ročišta u iznosu od 593,75 eura, od čega za: 16.03.2015. godine - iznos od 125,00 eura, 25.05.2015. godine - iznos od 187,50 eura (125,00 eura + uvećanje za dva započeta sata 2x25% shodno tarifnom broju 14 Advokatske tarife), 24.06.2015. godine - iznos od 125,00 eura i 02.10.2015. godine - iznos od 156,25 eura (125,00 eura + uvećanje za jedan započeti sat 25% shodno tarifnom broju 14 Advokatske tarife); što zbirno iznosi 718,75 eura, koji iznos je sud uvećao za PDV u visini od 19% (u iznosu od 136,56 eura), imajući u vidu da je punomoćnik tužioca sudu dostavio rješenje o registraciji za PDV; tako da u konačnom tužiocu pripada naknada troškova u ukupnom iznosu od 855,31 eura.

Sud je našao da tužiocu ne pripada traženi iznos od još 62,50 eura na ime sastava tužbe (uvećanjem iznosa od 125,00 eura za 50% shodno tarifnom broju 7 Advokatske tarife), jer se ne može smatrati da je tužbom obuhvaćeno više zahtjeva u smislu tarifnog broja 7 stav 3 Advokatske tarife, imajući u vidu da se tužba tužioca odnosi na jedan tužbeni zahtjev koji se sastoji iz dva dijela, te da drugi dio tužbenog zahtjeva, koji se odnosi na naknadu materijalne štete proizilazi iz prvog dijela tužbenog zahtjeva, koji se odnosi na poništenje odluke, i da isti ne bi mogao biti ostvaren da odluka tuženog nije poništena. Tužiocu ne pripada ni dodatno uvećanje po tarifnom broju 7 Advokatske tarife za pristup kvalifikovanog punomoćnika na sva 4 održana ročišta, imajući u vidu da se uvećanje po tarifnom broju 7 odnosi na sastav podnesaka. Dalje, po nalaženju ovog suda, tužiocu ne pripadaju ni troškovi na ime sastava tri podneska od strane kvalifikovanog punomoćnika (11.03.2015. godine, 12.06.2015. godine i 31.07.2015. godine) imajući u vidu da se radi o podnescima koji nijesu bili nužni za vođenje postupka, u smislu čl. 153 ZPP-a, te da je sadržina istih mogla biti saopštена sudu neposredno na ročištu. Konačno, tužiocu ne pripadaju ni troškovi koje je tražio povodom vođenja disciplinskog postupka - za razmatranje i pregledanje disciplinskih spisa, te zastupanje na dvije rasprave u disciplinskom postupku, imajući u vidu da sud odlučuje o parničnim troškovima, ali ne i o disciplinskim, pa se troškovi koje je tužilac eventualno imao u disciplinskom postupku ne mogu smatrati izdacima učinjenim u toku ili povodom postupka, u smislu čl.149 Zakona o parničnom postupku.

Na osnovu svega izloženog, odlučeno je kao u izreci presude.

OSNOVNI SUD U PODGORICI
Dana 21.10.2015.godine

SUDIJA
Jelena Vulović,s.r.

PRAVNA POUKA:

Protiv ove presude može se izjaviti žalba
Višem суду у Подгорици а преко овог суда,
у року од 8 дана од дана пријема преписа исте.

Za tačnost отправка tvrdi i ovjerava:
namještenik suda Novčić Danijela

